

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

V. Inde est quòd Philippus IV. monuit Clementem ne ministerium
Episcoporum impediret in caussa Templariorum. Se, salvo sacramento
suo, id tolerare non posse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

riare voluerit, vos habito cum eis communi consilio, injustis oppressionibus pro personis vestra resistite; sic ut quae Dei sunt, Deo reddant, & quae Caesaris sunt, Caesari reddere non omittant. Quare potestatis hujus memores Episcopi Gallicani, subsidium à Ludovico Rege exposcunt: qui Edicto suo, ita enim vocat, omnia jura canonica de beneficiorum provisionibus decreta, quae tunc primum convelebantur, in integrum restituit; electiones, collationes, & ceteras dispositiones secundum juris communis & Conciliorum definitionem fieri jussit, & Romanae curiae exactiones inhibuit. Huic gloriosissimo Regi prima debetur Libertatis Ecclesiae Gallicanae restitutio, quam suo edicto post mutatam disciplinam in beneficiorum collationibus anno M C C L X V I I I. procuravit. quo uno capite contentiones inter Episcopos & Romanam curiam tunc ferè continebantur.

Pragmatica B. Lu.
dovici anno 1148.

Statuimus & ordinamus ut Prelati regni nostri, Patronique, beneficiorum collatores, jus suum plenarium habeant, & unicuique sua jurisdictione servetur. Insuper Ecclesiae cathedrales, & aliae regni nostri, liberas electiones habeant, & earum effectum integraliter prosequantur, promotionesque, collationes, provisiones, & dispositiones praelaturarum, dignitatum, & aliorum quocumque beneficiorum ecclesiasticorum regni nostri, secundum ordinationem & dispositionem juris communis, sacrorum Ecclesiae Dei Conciliorum, atque institutorum sanctorum patrum, fieri volumus & ordinamus.

V. Conscius erat suae potestatis Philippus I V. Rex Francorum, quando Clementem V. Pontificem sibi conjunctissimum serio monebat ut quae in Templariorum negotio agenda erant, Episcopis permitteret, nec forte demandaret aliis: quia hoc in gravem injuriam Episcoporum vergeret, à quibus ministerium ipsis à Deo creditum sine justa causa non debet auferri. ac praeterea docet sibi liberum non esse ut ea à quo animo ferri possit, cum sacramenti religione teneatur ad tuitionem jurium episcopaliū. Hic primus, ut opinor, jusjurandum praetendit ei officio probando quod ceteri Reges ad ministerium sibi à Deo commissum referrebant. Ejus exemplo sequuti deinde Principes Carolus V I. & V I I. sacramenti sui religiosam observationem edictis suis de restauranda disciplina ecclesiastica latis inseruerunt. Haec sunt manuscripti codicis verba de Philippo VI. *Gravis, quod absit, fieret injuria, si sine justa causa ministerium à Deo sibi traditum & defensionis fidei meritum auferretur ab eisdem (Episcopis); nec Prelati talem injuriam meruerunt, nec Rex salvo suo juramento posset hoc tolerare; essetque peccatum gravissi-*

In Notis ad N. II.
c. 12. T. 1. Libert.
Eccles. Gall.

mam spernere eos quos Deus misit. Qui vos enim spernit, me spernit, ait Dominus. Quis ergo sacrilegus vobis, Pater sancte, praesumat consulere quod vos eos spernatis, imò potius Iesum Christum mittentem.

V I. Sanè non absurda est hujus sacramenti mentio; quod ea mente iisque verbis olim ita conceptum fuit, ut Reges, tempore inaugurationis suae, custodiam canonum subditis suis promitterent. Quod eò pertinebat, ut sponderent nec à se violandos canones, nec ab aliis. Extrat illius sacramenti antiqua formula, quod Philippus I. patre Henrico Rege superstite ex illius auctoritate praestitit anno millesimo quinquagesimo nono. Ego Philippus Deo propitiante mox futurus Rex Francorum, in die ordinationis meae promitto coram Deo & sanctis ejus quod unicuique de vobis commissis (legendum, de vobis & Ecclesiis vobis commissis) canonicum privilegium & debitam legem atque justitiam conservabo, & defensionem, quantum potero, adjuvante Domino exhibebo, sicut Rex in suo regno unicuique Episcopo & Ecclesiae sibi commissae per rectum exhibere debet, populo quoque nobis credito dispensationem legum in suo jure consistentem, nostra auctoritate concessurum. Hujus formulae potiora verba transscripta sunt ex ea quam Hincmarus Remensis Archiepiscopus à se conceptam Ludovico Balbo Caroli Calvi filio porrexerat, cum regnum Compendij suscepturus ungeretur anno D C C C L X V I I. Sponsio autem illa Ludovici excerpta est à Capitulis quae Carolus Calvus eodem anno apud Carisiacum statuerat. Quam quidem promissionem non sacramentum vocant proceres Gallicani, sed perdonationem: *Est perdonatio quam dominatio vestra nobis fidelibus vestris perdonavit & subscripsit.* Vnde Ludovicus Balbus eodem verbo utitur in sponsione sua: *Promitto & perdono vobis, id est, concedo & indulgeo.* Ante illa tempora sponsio quidem à Regibus inaugurandis concipiebatur, sed aliis verborum solennibus, quamvis eadem significatione; ut patet ex reprobatione quam Carolus Calvus praestitit, cum in urbe Metensi Lotharj regnum adipisceretur anno D C C C L X I X. *Sciatis me unicuique in suo ordine secundum sibi competentes leges tam ecclesiasticas quam mundanas, legem & justitiam conservare.* Quod etiam repetitum est in secundo capite conventus apud Carisiacum habiti. In eandem sententiam Reges Galliarum se deinceps usque ad haec nostra tempora jurejurando adstrinxerunt, et si formulis diversis. More non ab simili Constantinopolitani Imperatores, jam ab ipsius Anastasij temporibus, scripto, βασις βασιδων, pollicebantur Patriarchae fidei catholice

In Capitulis
vici II. tit.

Capitula Carl.
Calvi apud Car.
siacum Tit. 111.
cap. IV.

Vide in Cap.
vici II. tit.
de Carisiaco
conventu ad Le.
pium Ferrer. Tit.
VI. § 110.

Capitula Carl.
Calvi Tit. 111.
p. 110.